Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	24Co/432/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2613203810
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2014:2613203810.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci navrhovateľa: COFIDIS, a.s., so sídlom Suché mýto 1, Bratislava, IČO: 36 816 337, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária Antovszká, s.r.o., so sídlom Žabotova 2/B, Bratislava, IČO: 36 866 881, proti odporkyni: G. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX, H. - E., o zaplatenie 223,79 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 3. septembra 2013, č.k. 4C/40/2013-46, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vyhovel žalobnému návrhu a uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 223,79 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako aj náhradu trov konania prestavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 133,11 Eur a iné trovy vo výške 16,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil s použitím ust. § 261 ods. 3 písm. d), § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, , § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 zák.č. 258/2001 Z.z , § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 497 a § 397 Obchodného zákonníka a v časti náhrady trov konania s použitím § 142 ods. 1 O.s.p. Vecne potom rozhodnutie odôvodnil v podstate len tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi navrhovateľom a odporkyňou bola platne uzatvorená písomná zmluva o revolvingovom úvere, ktorá spĺňa všetky náležitosti požadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. Tvrdenia odporkyne, že nemala vôľu uzavrieť zmluvu o revolvingovom úvere, ale zmluvu o obyčajnom úvere sú irelevantné, nakoľko pred podpísaním zmluvy mala odporkyňa dostatok času si celú zmluvu vrátane všeobecných obchodných podmienok preštudovať a slobodne sa rozhodnúť či ju podpíše alebo nie. Navrhovateľ na základe predmetnej zmluvy poskytol odporkyni revolvingový úver vo výške 663,88 Eur, ktorý sa odporkyňa zaviazala splácať, nakoľko si však túto povinnosť neplnila riadne a včas, dostala sa do omeškania, v dôsledku čoho navrhovateľ 01.11.2011 odstúpil od zmluvy, čím prišlo k zosplatneniu dlhu vo výške 223,79 Eur, ktorý pozostáva z istiny vo výške 170,23 Eur, úroku za poskytnutie úveru vo výške 27,75 Eur, poistného vo výške 9,92 Eur, poplatku z omeškania vo výške 15,89 Eur. Súd mal v konaní preukázané, že odporkyňa dlh navrhovateľovi neuhradila a preto jej uložil zaplatiť sumu 223,79 Eur navrhovateľovi. Tvrdenie odporkyne, ktoré sa týka neprijateľných zmluvných podmienok a to neprimerane vysokého úroku z omeškania súd považuje za neopodstatnené, nakoľko úrok z omeškania vo výške 8% ročne z dlžnej sumy je v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a keďže mal preukázané, že odporkyňa sa dostala do omeškania tak, ako to tvrdil navrhovateľ, navrhovateľovi žiadané úroky priznal. Súd námietku odporkyne ohľadne premlčania jednotlivých splátok úveru vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko v zmysle § 394 ods. 1 Obchodného zákonníka pri právach, ktoré vznikajú odstúpením od zmluvy, začína plynúť premlčacia doba dňom, keď oprávnený od zmluvy odstúpil a v danom prípade ide o 4 ročnú premlčaciu dobu. Táto začala dňom 01.11.2011, pričom navrhovateľ podal svoj návrh na súd 10.04.2013, teda k premlčaniu nároku neprišlo. Rozhodnutie v časti o náhrade trov konania potom odôvodnil tým, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania za právne zastúpenie vo výške 133,11 Eur, za 4 úkony právnej služby po 23,90

Eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie protistrane - pokus o zmier, podanie žaloby a vyjadrenie k odporu odporkyne), tzn. 95,60 Eur + režijný paušál 4x po 9,37 Eur, t.j. 37,48 Eur.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie odporkyňa a to s použitím § 205 ods. 2 písm. d) a f), keď súd vec nesprávne právne posúdil. Súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež, že súd porušil právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Dôvodila tým, že súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia vo všetkých otázkach, ktoré sa týkajú aplikácie použiteľných ustanovení, právneho poriadku SR, keď predovšetkým nesprávne posúdil otázku platnosti revolvingovej zmluvy, keďže sa vôbec nevysporiadal s tvrdeniami odporkyne o neplatnosti zmluvy podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Je neprípustná a formalistické, keď záver o platnosti zmluvy uzavrel s konštatovaním, že odporkyňa mala dosť času na preštudovanie zmluvy, a preto by zmluva mala byť platná. Ak by sa súd dôsledne zaoberal vecou tak, ako to vyžaduje § 1 O.s.p. dospel by k záveru, že odporkyňa ani len netušila, čo je revolving a že jej skutočná vôľa bola zameraná len na poskytnutie konkrétneho jednorazového úveru a nie na poskytnutie revolvingu. Súd sa tak v jadre všetkých odôvodnení nesprávne opiera o formalistickú zásadu vigilantibus iura, ktorá je však v spotrebiteľských právnych vzťahoch prekonaná vyšším záujmom na ochrane práv spotrebiteľa, ktorý má svoj pôvod v komunitárnom práve EÚ. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, č.k. 6 Cdo 1/2012. Právne posúdenie veci sa týka aj bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, kde súd vôbec neskúma splnenie zákonných požiadaviek úverovej zmluvy podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ale naopak svoje vyjadrenie oprel len o jednostranné písomné vyjadrenie navrhovateľa a toto vôbec nekonfrontoval s právnym posúdením veci a vyjadreniami odporkyne, čo je neprípustné a indikuje až porušenie zásady rovnosti účastníkov konania. Súd následne nelogicky pojednáva o ročnej percentuálnej miere nákladov a výške splátky, pričom už na pohľad je zrejmé, že poskytnutý úver je pre absenciu RPMN, ale aj ďalších obsahových náležitostí o spotrebiteľskom úvere bezúročný a bez poplatkov. Zmluva totiž neobsahuje vôbec úroky, ani RPMN, ktoré nesmú byť uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach, ale priamo v spotrebiteľskej zmluve. Ani konštatovanie súdu, že uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere spĺňa náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z.z. nie je správnym posúdením. Súd nesprávne posúdil aj premlčanie, keďže správne mal v súlade s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka aplikovať ustanovenie Občianskeho zákonníka, nie Obchodného zákonníka. Tieto nesprávne skutkové zistenia sa týkajú neuvedenia RPMN v zmluve, ustálenia obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nevyhodnotenia vôľovej zložky odporkyne vo väzbe na okolnosti jej uzavretia. Súd prvého stupňa konal v rozpore s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie a to konkrétne rozsudkami Mostaza Claro, Asturcom, Pannon, Pohotovosť, s.r.o., Banif Plus Bank, Banco Espanol de Crédito a ďalšie. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu a to aj v časti trov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ odvolanie nepodal a k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nie je vecne správny, v dôsledku odňatia možnosti účastníkom konať pred súdom, čo je dôvodom na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z obsahu spisu, z odôvodnenia preskúmavaného rozsudku i z obsahu odvolania podaného odporkyňou je zrejmé, že samotná skutočnosť, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o úvere (spotrebiteľskom, revolvingovom) úvere, rovnako ako ani to, že na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia právneho poriadku na ochranu spotrebiteľa, najmä zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom období, ako i § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nebolo medzi účastníkmi sporné.

Sporným ale zostalo a zároveň to tvorilo predmet prieskumu odvolacieho súdu, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere má náležitosti predpísané Zákonom o spotrebiteľských úveroch a či teda

navrhovateľovi vznikol voči odporkyni nárok na zaplatenie pohľadávok uplatnených návrhom v celkovej výške 223,79 Eur.

Z obsahu úverovej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi dňa 05.11.2007 založenej v spise je zrejmé, že účastníci uzavreli úverovú zmluvu č. 70028658, v ktorej je uvedené, že úverový limit sa poskytuje na revolvingový úver 20.000,- Sk s minimálnymi mesačnými splátkami 799,- Sk.

Z písomného podania navrhovateľa zo dňa a 01.11.2011 je zrejmé, že navrhovateľ oznámil odporkyni výšku aktuálneho dlhu 220,66 Eur ako aj to, že v súlade s bodom 12.4. Všeobecných obchodných podmienok od zmluvy o úvere odstupuje a vyzýva odporkyňu na bezodkladné uhradenie nesplateného dlhu.

Súd vo veci vydal platobný rozkaz zo dňa 29.04.2013, č.k. 5Ro/134/2013-23, ktorým návrhu vyhovel, proti ktorému však odporkyňa podala odôvodnený odpor, čím došlo k zrušeniu platobného rozkazu zo zákona. V podanom odpore poukázala na neprijateľné zmluvné podmienky, predovšetkým úrok vo výške 8% z omeškanej splátky, a žiadala o ich posúdenie v súlade s § 153 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka. Tiež vzniesla z opatrnosti námietku premlčania jednotlivých splátok a namietla platnosť zmluvy ako celku, nakoľko nemala vôľu uzavrieť zmluvu o revolvingovom úvere. Nerozumie, čo znamená slovo revolving, chcela obyčajný úver. Navrhovateľ však zneužil jej tieseň a odkázanosť a vnútil jej revolvingový úver. Zároveň si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 346,22 Eur.

Navrhovateľ vo veci podal písomné vyjadrenie k podanému odporu.

Súd prvého stupňa potom rozhodol napadnutým rozsudkom na pojednávaní dňa 03.09.2013 bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, na základe stručného výsluch odporkyne, ktorá zopakovala obsah podaného odporu a trvala na vrátení preplatku na úvere vo výške 346,22 Eur a po oboznámení iba zmluvy o revolvingovom úvere.

Slovenský právny poriadok upravoval postavenie a ochranu spotrebiteľa najskôr v zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol účinný v období od 31.12.1992 do 30.06.2007. Nadväzne dňa 01.07.2007 nadobudol účinnosť nový Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z., ktorý v pôvodnom znení v § 3 ods. 3 zakotvil, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka alebo aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Toto znenie bolo účinné až do novelizácie zák. č. 397/2008 s účinnosťou od 01.11.2008. V ostatnom znení má § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. zakotvené, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. definoval spotrebiteľské zmluvy v ust. § 52 rozdielne v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 a rozdielne v období od 01.01.2008, § 52 Občianskeho zákonníka v znení v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 zakotvoval, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8. časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

S účinnosťou od 01.01.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom podľa ods. 3 cit. ust. je pritom osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom podľa ods. 4 cit. ust. je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 01.04.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy, zmluva o úvere, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka nespadala. Je ale nesporné, že predmetná

zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle cit. § 3 zákona č. 250/2007 Z.z., keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou.

Keďže z ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v cit. ust. § 3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Keďže navrhovateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, oprávnený pri uzatvorení predmetnej zmluvy vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že povinný pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ho v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení považovať za spotrebiteľa a zároveň je spotrebiteľom i v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že predmetnou zmluvou o úvere sa zaviazal poskytnúť navrhovateľ ako dodávateľ odporkyni ako spotrebiteľovi dočasné peňažné prostriedky vo forme úveru a odporkyňa ako spotrebiteľ sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, zmluva uzavretá medzi účastníkmi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) zák. č. 258/2001 Z.z. Keďže zároveň nebolo preukázané, že by zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z., nie je vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 01.01.2008, teda v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa („ďalej len neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia (ods. 2). V ods. 3 tohto ustanovenia zákonodarca demonštratívne vymenúva ustanovenia v spotrebiteľskej zmluve, ktoré sú neprijateľnými podmienkami. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (ods. 1). V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (ods. 2).

V zmysle § 37 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia zmluvy účastníkov (ďalej len Obč. zák.) § 37 právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný (ods. 1). Právny úkon, ktorého predmetom je plnenie nemožné, je neplatný (ods. 2). Právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný (ods.3).

V zmysle § 48 Obč. zák. od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté (ods. 1). Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak (ods. 2).

V zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, teda ku dňu 05.11.2007, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.
V zmysle ods. 2 § 4 zák. č. 25/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä:
a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
f) meno a adresu spotrebiteľa,
g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad (ods. 2).

V zmysle ods. 4 pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe
a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá síce nie je pre členské štáty EÚ priamo záväzná, avšak predstavuje interpretačné pravidlo a ktorá už bola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky, v zmysle čl. 2 písm. a) nekalé podmienky znamenajú zmluvné podmienky definované v čl. 3.

Podľa čl. 3 bod 1 cit. smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vzniknutých na základe zmluvy k škode spotrebiteľa. Podľa bodu 2 podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty, podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz. Podľa bodu 3 príloha smernice obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

V zmysle čl. 4 cit. smernice bez toho, aby boli dotknuté ust. čl. 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy, alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa čl. 6 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 7 bod 1 členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Podľa prílohy tejto smernice bod 1 písm. e) medzi podmienky uvedené v čl. 3 ods. 3 okrem iných patrí i podmienka vyžadovať od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako náhradu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení preskúmavaného rozsudku obmedzil výlučne na skutočnosť akú sumu navrhovateľ poskytol odporkyni a v akej výške zostal dlh odporkyne neuhradený, pričom nie je zrejmé či sa zaoberal a akým spôsobom sa vysporiadal s otázkou platnosti zmluvy, vzhľadom na odporkyňou tvrdený dôvod neplatnosti pre rozpor vôle s prejavom, spočívajúcom v uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere. Ďalej nie je zrejmé či a ako zisťoval, či predmetná spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom požadovaná podstatné náležitosti, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, čo musí skúmať z úradnej povinnosti.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006). O nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak dôvody neobsahuje, alebo sú nezrozumiteľne podané. Odôvodnenie rozhodnutia má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmavať v dôsledku opravného prostriedku. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť jasné, musí byť z neho zrejmé a zrozumiteľné, nielen súdu, ale aj účastníkovi, keďže súd rozhoduje o jeho právnej veci. Odôvodnenie rozsudku zakladá opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť záverov úsudku súdu, vyjadreného vo výroku. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a z akých dôvodov z nich vyvodil záver koncentrovaný vo výroku.

Porovnajúc odôvodnenie preskúmavaného rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie uvedenými kritériami, je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil, keď svoje rozhodnutie s poukazom na vyššie uvedené, zo všetkých relevantných hľadísk právne ani vecne dostatočným spôsobom neodôvodnil. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia stroho obmedzil iba na konštatáciu platne uzavretej zmluvy a z nej plynúcej povinnosti odporkyne plniť navrhovateľovi podľa žaloby, pričom tieto svoje závery nijako bližšie vecne, ani právne nevyargumentoval, v dôsledku čoho preskúmavaný rozsudok je nielen nejasným a nezrozumiteľným, ale nesie i znaky arbitrárnosti. .

Napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený v dôsledku čoho bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom. Povinnosťou súdu prvého stupňa bude posúdiť zmluvu a jej platnosť z hľadiska vyššie citovaných zákonných ustanovení a tiež presne špecifikovať a preskúmať všetky časti uplatneného nároku.

Odvolací súd záverom upozorňuje, že súd prvého stupňa nevenoval žiadnu pozornosť požiadavke odporkyne spočívajúcej vjej žiadosti o vrátenie preplatku na úvere. Nevysporiadal sa s týmto návrhom ani po stránke jej hodnotenia, či ide o protinávrh, či o návrh na započítanie, či iba o obranu odporkyne a ani sa ňou nezaoberal, a ani o nej v konečnom dôsledku, ani nerozhodol.

V dôsledku toho bolo potom potrebným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

S poukazom na už konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR riadnym neodôvodnením rozhodnutia v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a teda porušením procesných práv účastníkov, ktoré sú im dané zákonom, došlo tým k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, odvolací súd potom rozsudok súdu prvého stupňa zrušil postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu bude v ďalšom vykonať dokazovanie smerujúce k preskúmaniu predmetnej spotrebiteľskej zmluvy z hľadiska noriem na ochranu spotrebiteľa, za týmto účelom prípadne doplniť potrebné dokazovanie, posúdiť návrh odporkyne, ktorým si uplatnila sumu 346,22 Eur, dôsledne sa vysporiadať so vznesenou námietkou premlčania a až následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom je potrebné rozhodnutie odôvodniť náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

V novom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.